

Pátek, 2. 3. 1962

Za hodinu připluje naše loď do Hongkongského přístavu a celníci začnou kontrolovat bedny s přístroji, které s sebou vezu. Prvních pár dní plavby jsem strávil vylepšováním úkrytu mého tajného nákladu. Pomohlo mi, že nakonec nevezu až tolik samotných výtisků Biblí, ale hlavně několik kopií matric k tisku Nového zákona. Zbytek plavby (a byla to dlouhá plavba, celé tři týdny) jsem se pak modlil, aby ho celníci neodhalili. Teď už musím jen důvěřovat Bohu, že mé modlitby vyslyšel. Kupodivu nejsem nervózní.

O mé cestě do Číny ví v zaměstnání a v rodině snad každý. O tom, že kromě vyměřování přehrad se budu setkávat postupně s vedoucími podzemních církví v Číně, předávat jim matrice a pokud to půjde, tak taky vyučovat, ví jen pan R., který je můj kontakt na organizaci a náš kazatel, který se za mě bude modlit. Víc lidem jsem to říct nesměl. Kdyby to někdo třeba i nevědomky prozradil špatným lidem, může mě to stát léta ve vězení. Jsem tisíce kilometrů od svých blízkých s úkolem, o kterém nesmím skoro nikomu říct a který mi připadá nesplnitelný. Má jediná spojnice v Číně je kontakt na člověka v Hong Kongu, kterého jsem nikdy neviděl. Já, který jsem se ostýchal oslovit své nejlepší kamarády a říct jim o Kristu, jsem na cestě do daleké země a budu o něm vykládat úplně cizím lidem. Vždycky, když si na to vzpomenu, cítím se chvíli hrozně sám. Pak si ale připomenu jeden verš, který jakoby byl napsán přímo pro mě. Jde o kousek z Matoušova evangelia z 28. kapitoly, verše 19 až 20:

„Proto jděte. Získávejte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“

Nejsem sám. Ježíš Kristus je se mnou.

Vplouváme do přístavu.